

РЕШЕНИЕ

№ 299

гр. София, 17.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 105-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АЛБЕНА Т. МОМЧИЛОВА

при участието на секретаря ДАНИЕЛА ПЛ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от АЛБЕНА Т. МОМЧИЛОВА
Административно наказателно дело № 20231110211278 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба от И. И. С., с ЕГН *****, с адрес: ***, чрез адв. Й. А., срещу наказателно постановление № 23-4332-012924/03.07.2023г., издадено от Г.В.Б., на длъжност началник група СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на основание чл. 53 и чл. 13, б. „б“ от ЗАНН и на чл. 175, ал. 5, пр. 1, вр. чл. 177, ал. 1, т. 2 от Закон за движение по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300,00 лева за нарушение на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност и неправилност на издаденото наказателно постановление. Твърди се, че липсва фактическа обстановка за извършено нарушение, както и дата на същото. Жалбоподателят се позовава на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, съгласно които липсва форма на НП, както и на АУАН, в конкретност не е посочено описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателства, които да го потвърждават. Вследствие на което, нарушителят не е имал възможност да се запознае с фактическите рамки на изложеното нарушение, още към момента на съставяне на АУАН. Според жалбоподателя в наказателното постановление не е посочена дата на извършване на нарушението, което е в разрез с императивното правило на чл. 34, ал. 1, пар. 2 от ЗАНН. Добавя още, че в НП е нарушена разпоредбата на чл. 57, т. 6 от ЗАНН, т.к. приложената спрямо жалбоподателя санкционна разпоредба на чл.

177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП не кореспондира с вменената като нарушена материалноправна норма. Следователно, нито една от санкционните хипотези, не покрива състава на нарушението по чл. 162, ал. 1 ЗДвП, съгласно който българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Жалбоподателят се позовава още на 151а от ЗДвП, който гласи “Лицата, притежаващи свидетелство за управление, издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, могат да управляват моторно превозно средство на територията на Република България при спазване на изискванията за минимална възраст за съответната категория, определени в чл. 151.” и оспорва приложимостта на чл. 162, ал. 1 ЗДвП, като счита, че жалбоподателят притежава валидно СУМПС, издадено от Великобритания, която според твърдяното в жалбата е членка на Европейското икономическо пространство. Твърди още, че с напускането на Европейския Съюз, Великобритания не напуска и Европейското икономическо пространство. СУМПС е издадено през 2018г., когато Великобритания все още е била страна-членка на ЕС, и е валидно до 03.10.2028г. Съгласно чл.151 ЗДвП подмяна на СУМПС се извършва при изтичане срока на валидност. СУМПС, съгласно чл. 151, ал. 5 ЗДвП се издава на лица, които са установили обичайното си пребиваване в Република България.

В жалбата се добавя още, че по смисъла на чл. 28 от ЗАНН случаят може да бъде счетен за маловажен. Позовава се на чл. 11 от ЗАНН и чл. 93, т. 9 от НК, а именно, че преценката от това дали конкретно административно нарушение представлява маловажен случай е поставена в зависимост от липсата и незначителността на вредните последици, характера им, ако такива са настъпили от нарушението, формата на вината, както и от всички смекчаващи отговорността обстоятелства. Съгласно изложеното в жалбата, в случая се касае за нарушение, от което не са произлезли никакви вреди. Жалбоподателят добавя, че няма предходни нарушения от тази категория и допълва, че разпоредбата на чл. 151а ЗДвП разрешава на водачите да управляват МПС с издадено СУМПС от друга държава-членка, стига то да е валидно.

На база на горните доводи, моли за отмяна на обжалваното наказателно постановление и присъждане на сторените разноски в настоящото производство.

В съдебно заседание редовно призованите жалбоподател и адв. Й. А. не се явяват. По делото е постъпила молба от защитника, в която се сочи, че не се възразява делото да бъде разгледано без тяхно участие, поддържа се жалбата, представя се списък с разноски и се прави възражение за прекомерност ако е налице претендиране на юрисконсултско

възнаграждение.

Въззиваемата страна-за отдел "Пътна полиция" СДВР, не се явява представител и не взема становище по жалбата.

Софийска районна прокуратура -не изпращат представите.

Съдът, след като извърши цялостна преценка на събраните в хода на делото писмени доказателства и доказателствени средства, като обсъди доводите и възраженията на жалбоподателя, прие за установено следното от фактическа страна:

На 10.02.2023г. около 14.30 ч. е извършена проверка от Е.С.Д., на длъжност ст. полицай при 09 РУ- СДВР, който съставил АУАН № GA771317 от 10.02.2023г. Същият възприел, че около 14.30 ч. жалбоподателят преминава на забранен червен сигнал на работеща в нормален режим светофарна уредба, управлявайки МПС с д. к. номер ***, собственост на друго лице, с посока на движение от МС Обеля, към бул. Ломско шосе, на кръстовището с бул. Панчо Владигеров. Д. установил, че водачът управлява със СУМПС, с номер FUX1342438, издадено от Великобритания на 04.10.2018г. и след справка с АИС-ГК било установено, че същият последно е последно с регистрирано влизане на територията на Република България на 22.10.2022г. и не е подменил СУМПС след изтичане на 3-месечния срок. Нарушенията били квалифицирани по чл. 6, т. 1, пар. 2 ЗДвП и чл. 162, ал. 1 ЗДвП. Видно от издадения АУАН, като доказателства са иззети СРМПС № ***, данни от лична карта с номер ***, справка АИС-ГК, както и два броя регистрационни табели с номер: ***.

Била образувана прокурорска преписка по повод постъпили материали от 09 РУ-СДВР, заведени под пр. с рег. № 4332р-20667/2023г., която съдържа материалите от административнонаказателната преписка с рег. №: 4332р-20667/2023 г. по описа на ОПП-СДВР, като същата е изпратена за вземане на отношение по компетентност, с оглед наличие на данни за извършено престъпление по чл. 343в, ал. 2 НК. След запознаване с материалите по преписката наблюдаващият прокурор постановил отказ да се образува досъдебно производство от 19.06.2023г., с № 17820/23 от СРП, като приел, че не са налице кумулативно изискуемите от разпоредбата на чл. 212, ал. 1, във вр. с чл. 207, ал. 1 НПК предпоставки за образуване на досъдебно производство за престъпление от общ характер, като препис от постановлението било изпратено на ОПП – СДВР за преценка налице ли е съставомерно поведение на жалбоподателя по смисъла на ЗДвП.

На 03.07.2023г. наказващият орган издал наказателно постановление с № 23-4332-012924 от началник група СДВР, отдел Пътна полиция, именно предмет на настоящата жалба.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена след анализ на събрания в хода на съдебното следствие доказателствен материал, а именно: заповед №:8121з-1632/02.12.2021г., НП с №: 23-4332-012924, справка Картон на водача, издаден от отдел Пътна полиция СДВР, АКТ серия GA №771317, ППРНП №17820/23 по описа на СРП, АУАН с № AA950450 от 02.12.2021, НП № 21-4332-027018 от 10.01.22г.

Съдът се доверява изцяло и на писмените доказателства, като получава информация относно обстоятелствата около извършване на процесното деяние, хода на осъществената от полицейския служител проверка, както и условията, при които са съставени акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление.

Въз основа на установените фактически обстоятелства съдът направи следните правни изводи:

Жалбата изхожда от легитимирана страна, депозирана е в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН (препис от наказателното постановление е връчен на 24.07.2023г., докато жалбата е подадена на 31.07.2023г.) и е насочена срещу подлежащ на съдебен контрол административнонаказателен акт, в който смисъл се явява **процесуално допустима**.

Разгледана по същество, жалбата е **основателна** по следните съображения:

В настоящото производство съдът следва да прецени дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314 ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

След извършването на служебна проверка съдът счита, че наказателното постановление изхожда от компетентен орган. От заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. се установява, че е регламентирана компетентността на наказващия орган да издава наказателни постановления във връзка с извършени нарушения по ЗДвП. На следващо място в хода на служебната проверка на процесното постановление съдът констатира, че същото е съставено при спазване на установените по чл. 34 от ЗАНН давностни срокове. Доколкото основание за издаване на процесното наказателно постановление се явява Постановлението на прокурора за отказ от образуване на наказателно производство на основание чл. 36, ал. 2 от ЗАНН, то и съдът не дължи проверка на съставения АУАН.

В случая наказателното постановление не отговаря на императивните изисквания на закона, тъй като обстоятелствата, при които е извършено вмененото нарушение, не са формулирани изчерпателно и ясно в достатъчна степен, за да удовлетворят изискванията за пълнота и адекватното упражняване на реципрочното ѝ право на защита на лицето, срещу което се насочва административнонаказателната принуда. Административното наказание е наложено на основание чл. 177, ал. 5, пр. 1 във вр. с чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, като не е уточнено на кое основание от последния се налага, а именно управление на моторно превозно средство, без водачът да е правоспособен, без същият да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, загубил е правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4, или свидетелството му за управление на моторно превозно средство е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, или същото е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено, както и защо приема наказващия орган, че се касае за нарушение извършено при повторност /такива факти пък

изобщо не са посочени в обстоятелствената част на процесното наказателно постановление, а се явяват съставомерен признак на същото.

Съдът намира за основателни възраженията относно неправилното приложение на материалния закон. По силата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Жалбоподателят безспорно е български гражданин и след като е притежавал валидно свидетелство за управление, по който факт не се спори, е пристигнал в Република България и е управлявал МПС със същото. Ако това е станало повече от 3 месеца от установяване на нарушението и СУМПС не е издадено от държава- членка на ЕС, или от друга страна по Споразумението, или от Конфедерация Швейцария, то АНО трябвало да наложи наказание по чл. 185 от ЗДвП (Решение № 1957 от 31.05.2022 г. на СРС по а. н. д. № 1134/2022 г.), а не по чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, защото жалбоподателят не е бил към тази дата без правоспособност, без свидетелство за управление, валидно за категорията, нито е загубил правоспособността си по реда на чл. 157, ал. 4, нито СУМПС е било временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, нито свидетелството му е било обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено. В този смисъл Решение № 5493 от 15.10.2020 г. на АдмС - София по адм. д. № 4325/2020 г.

Съгласно чл. 162, ал. 1 ЗДвП, българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Следва да се има предвид, че след излизането на Великобритания от ЕС, тя преустановява членството си и в Европейското икономическо пространство, съгласно Споразумението за оттегляне на Обединеното кралство от ЕС, и в този смисъл възраженията в тази насока са неоснователни, тъй като жалбоподателят дължи подновяване на свидетелството си за правоуправление след тримесечно пребиваване в страната.

Липсват обаче доказателства които несъмнено и безспорно да установяват, че жалбоподателят не е напускал и не е влизал на територията на страна след датата - 22.10.2022г. приета като негово последно влизане в страната и определяща, че тримесечния срок е изтекъл, делото. Изнесеното като констатация от страна на наказващия орган, че след справка в АИС-ГК е констатирано последно влизане именно на 22.10.2022г. не е категорично доказателство за това, доколкото жалбоподателят е български гражданин, ползващ се от правото на свободно движение в Съюза, и не подлежи на задължителна проверка, поради което и данните от АИС – ГК не могат да

бъдат приети като изчерпателни. От това следва, че не може да бъде направен неоспорим извод кога лицето е влязло в пределите на Република България за последен път и от кога пребивава в страната, а от там и че нарушението е доказателствено обезпечено.

По изложените по горе съображения, съдът намира, че са допуснати съществени нарушения и отговорността на жалбоподателя е ангажирана при неправилно приложение на материалния закон, с оглед на което наказателното постановление следва да бъде отменено.

С оглед този изход на делото, основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на сторените разноски. Съгласно чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 105 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-4332-012924/03.07.2023г., издадено от началник група СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с което на основание чл. 53 и чл. 13, б. „б“ от ЗАНН и на чл. 175, ал. 5, пр. 1, вр. чл. 177, ал. 1, т. 2 от Закон за движение по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя И. И. С., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300,00 лева за нарушение на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР- ОПП да заплати на И. И. С., ЕГН ***** разноски в размер на 480,00 лева с ДДС, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните по реда на глава 12 от АПК, на касационните основания в НПК.

След влизане в сила на решението пр.пр. 17820/2023г. по описа на СРП да се върне на СРП.

Съдия при Софийски районен съд: _____